

Διάλογοι, Επικοινωνία-Δυσεπικοινωνία

Αναφερόμενος για θέματα διάλογου, επιχειρηματολογίας και επίκλησης «εαυτού» ως ‘αυθεντία’ σε συζητήσεις & τοποθετήσεις, συνοδευόμενα συνήθως από προσωπικές κρίσεις/επικρίσεις.

Αίφνης εμφανίζεται μια διαφωνία (ελάχιστη; μερική; ολική;), και τότε συνήθως αρχίζουν τα προβλήματα, διότι ορισμένοι άνθρωποι αφημένοι σε απόψεις, δοξασίες, ιδεοληψίες, θρησκευτικά δόγματα, απροσδιόριστες πεποιθήσεις, αλλά ενίοτε και ακραίους τεχνοκρατικούς υλιστικούς επιστημονισμούς (στενής επιστημονικής εξειδίκευσης), αναγάγουν εαυτόν σε ‘αυθεντία’ (συνήθως ασύνειδα). Αφ’ ης στιγμής κάποιος αναγάγει τον εαυτό του σε ‘αυθεντία’, αυτόματα τελειώνει ο διάλογος, και από εκεί και πέρα το μόνο που κάνει είναι προσπάθεια επιβολής των απόψεών του (συνήθως ασύνειδα). Αυτόνοτο είναι ότι σε τέτοιες περιπτώσεις δεν έχει συναίσθηση των πράξεών του και εμμένει με ψευδαισθήσεις, παραλογισμούς και συνεχή λογικά σφάλματα.

Όσοι διολισθαίνουν σε αυτήν την πλάνη (της αυθεντίας) κατ’ ουσία ‘κρύβονται’ νοητικά σε πίστεις/δοξασίες/φαντασιοπληξίες/ψευδαισθήσεις/κτλ, αγνοούν και παραθεωρούν τη γνώση/αλήθεια/πραγματικότητα (γνώση της «*γνώσης*»), γνώση της «*άγνοιας*»), διολισθαίνουν σε συνεχή λογικές πλάνες, κρίνουν/επικρίνουν τους συνομιλητές τους, και γενικά αντιδρούν με παράλογη ισχυρογνωμοσύνη. Φέρονται ως αντιπρόσωποι της γνώσης/αλήθειας. Μόνο αυτοί τα γνωρίζουν, μόνο αυτοί τα καταλαβαίνουν (ορισμένες φορές μεθ’ ύβρεως το λένε ευθαρσώς), όλοι οι άλλοι λανθάνουν, οπότε με ακατανόητη έπαρση φέρονται ως ‘αλάνθαστοι’, ως ‘πάνσοφοι’, ως ‘αυθεντίες’, και ως απόλυτοι ‘κριτές’. *Ποιος άνθρωπος όμως δεν λανθάνει κάποια στιγμή;*

- ΟΚ! Γιατί να είναι έτσι; Γιατί ο άλλος να είναι ο αδύναμος κρίκος; Γιατί “*Εγώ*” να μην είμαι αυτός που δεν κατανοεί ή που λανθάνει/υπολανθάνει/διαλανθάνει τίνι τρόπο; **Σωστό!** Για αυτό πρέπει να προσφύγουμε στις επιστημονικές/φιλοσοφικές γνώσεις, δηλαδή στις «*Πηγές της Γνώσης*». Λίγη φιλικότητα και διαλλακτικότητα χρειαζόμαστε μόνο για να το πράξουμε!

Αυτό που πρέπει να κάνουν δηλαδή ένθεν - ένθεν των συζητητών είναι διευκρίνιση πηγών από τις οποίες αντλούν τις πληροφορίες (ή πεποιθήσεις) τους, με τις οποίες υπερασπίζονται την άποψή τους, και ευθύς αμέσως ο διάλογος θα εξυγαινόταν και θα συνεχιζόταν αρμονικά. Απλό ε! Αμ δε!

Εν τέλει δεν είναι τόσο απλό, διότι το σύνηθες είναι μια εκ των πλευρών -οι και οι δύο- είτε δεν κατανοούν είτε αδιαφορούν είτε απαξιώνουν τις πηγές, οπότε εγωπαθώς εμμένουν/ επιμένουν στην άποψή τους με επίκληση είτε της δικής τους ‘αυθεντίας’ είτε κάποιας δικής τους πηγής, ακόμα και άγνωστης πηγής, είτε ακόμα κάποιας δογματικής πηγής προσωπικού ενδιαφέροντος. Το μόνο που ΔΕΝ κάνουν είναι αυτό ακριβώς που πρέπει να κάνουν: τεκμηρίωση/ επιχειρηματολογία, επίκληση πηγών της «*Ανθρωπότητας*» και επίκληση αντίστοιχου γνωσιολογικού περιεχομένου του θέματος. Κι όμως, λίγη φιλικότητα - διαλλακτικότητα χρειαζόμαστε για να το πετύχουμε!

Από την πλευρά μου, οποτεδήποτε και για οτιδήποτε ανακύπτει διαφορά απόψεων, το πρώτο που κάνω είναι να ζητήσω το γνωσιολογικό περιεχόμενο του συζητητή μου για το προς συζήτηση θέμα. Κατόπιν αν χρειαστεί θα διασταυρώσω κατά πόσο υφίστανται οι γνώσεις που επικαλείται και ποιες οι πηγές του: βιβλιογραφία, ονόματα επιστημόνων/φιλοσόφων, έγκυρα site. Αυτόνοτο ότι πράττω το ίδιο ομοίως.

Δυστυχώς σε τέτοιες περιπτώσεις συνήθως εμφανίζεται αδιαφορία για όλα αυτά, και όταν ο ένας συζητητής κάνει επίκληση γνώσης/αλήθειας/πηγής/κτλ, τότε αρχίζει μια συνεχής διολίσθη-

ση σε εριστικότητα, γενικεύσεις, αντιπαραθέσεις και σωρηδόν λογικές πλάνες, στοιχεία που δηλώνουν την αδυναμία της νοητικής θέσης που βρίσκεται. Αντί να απαντήσουν σε απλά ερωτήματα καταφεύγουν σε ειρωνείες, σαρκασμού, υπεκφυγές/διαφυγές και σε διολισθήσεις κάθε μορφής. *Τι μέλλει γενέσθαι λοιπόν;*

Ας κοιτάξουμε κατάματα τον εαυτό μας στον καθρέφτη της αυτοκριτικής και ας απαντήσουμε στα ερωτήματα:

- ▶ *Μήπως τοποθετούμε ως 'πάνσοφος', χωρίς επιχειρηματολογία και χωρίς επίκληση πηγών;*
- ▶ *Απαντώ στα ερωτήματα που μου θέτει ο συζητητής μου εφόσον άπτονται του θέματος;*
- ▶ *Αναφέρω πηγές/γνώσεις/κτλ όταν μου ζητηθούν;*
- ▶ *Ερευνώ με σοβαρότητα τις πηγές/γνώσεις/κτλ όταν μου δοθούν;*
- ▶ *Καταφεύγω στις επιστημονικές/φιλοσοφικές γνώσεις,*
- ▶ *Ερευνώ με σοβαρότητα τις λογικές πλάνες που μου επισυνάπτουν;*

Όποιος δεν τα κάνει αυτά να μην έχετε καμιά αμφιβολία ότι συνήθως διάλογο/συζήτηση δεν κάνει, οπότε δεν υπάρχει επικοινωνία με τον συνομιλητή του, δεν μετέρχεται στη συζήτηση προσηνής και καλοπροαίρετος, χάνει τον χρόνο του και σπαταλά τον χρόνο του συνομιλητή του και διολισθαίνει εκτός θέματος, σε αντιπαραθέσεις και συγκρούσεις.

Λίγη προσήνεια, λίγη ευγένεια, λίγη κατανόηση, λίγη φιλικότητα, λίγη δημοκρατικότητα, λίγη διαλλακτικότητα, λίγη λογικότητα βάλτε στις συζητήσεις σας ξεφεύγοντας από τον εγωιστικό κλειστό κόσμο που σας έχει επιβάλει η φύση (βιολογία), ενισχύοντας έτσι την επικοινωνία, την συνεννόηση, την πρόοδο και την ευημερία στην κοινωνία σας.

Έστω! Μόνο λίγη φιλικότητα και διαλλακτικότητα;

Αντώνης Αναστασιάδης